

ELS PASTORETS COM A COARTADA. HOMENATGE A JOAN PORREDON

Isidor Cònsul

No és gens fàcil posar-se a redactar un comentari sobre el muntatge d'**Els Pastorets** del GREPP TEATRE (representats al Gran Teatre de la Passió, els dies 26 i 29 del propassat mes de desembre) i fer-ho amb el cor i l'ànima encongits, profundament sotraguejats per la mort a la impensada de Joan Porredon, un dels seus artífexs més notoris i anònims.

En la doble representació d'aquests **Pastorets**, Joan Porredon feia de pastor Nalic, un paper humil i discret, gairebé de comparsa, que es resolia en un parell de breus intervencions en l'escena. Malgrat això, i atès que duia molt endins el foc i la passió del teatre, amb la seva sola presència, amb el detall de saber estar on calia i de dir el paper amb la justesa oportuna, la seva era una presència de garanties que omplia l'escenari i el guarnia, alhora, amb els detalls d'exquisidesa que saben aportar-hi els actors d'ofici. La cosa és tan certa que, si Joan Porredon no ha estat un professional del món de la faràndula és perquè les complexes circumstàncies de la vida el van dur per altres camins.

De tota manera, vull matisar la darrera afirmació en benefici de la seva professionalitat com a home de teatre. Es cert que no fou el seu mitjà de subsistència, però també ho és que, des de sempre, havia trobat en el cuc del teatre aquesta mena d'afició profunda que esdevé un autèntic segon ofici. Aviat està dit, però si la mort el sorprengué quan era prop de fer cinquanta-nou anys, en portava cinquanta sortint, any rera any, a les representacions de la Passió. Hi havia fet, com qui diu, tots els papers de l'auca, però sobresortí en la pesonalíssima creació de dos papers tan oposats com són els de l'apòstol Pere i el del rei Herodes. Ha estat un Pere memorable en la història de la Passió i encara feia el d'Herodes, un paper que li tenia robat el cor perquè, tot i la seva brevetat, permetia enormes possibilitats d'improvització i d'actualització. Són dos papers que l'estructura teatral de la Passió permet de simultanejar i poden ser representats per un sol actor. Així ho féu durant uns anys i, sens dubte, fou aquest un dels moments més dolços de la seva activitat teatral: fer alhora de Pere i d'Herodes, i tenir la certesa que el públic forani no ho

notava. Als primers temps, fins i tot, els mateixos companys de l'escenari es feien creus davant de canvis tan sobtats i de veure com l'actor despleguava els seus talents de versatilitat i saviesa.

Aviat, però, i per deixar la via oberta a les generacions més joves optà només pel paper d'Herodes a l'hora que assumia una altra càrrega més feixuga i, sobretot, molt menys agraïda: Presidir el Patronat de la Passió, vetllar per la seva continuïtat, actualitzar els components tècnics i treballar per a una hipotètica reconversió i/o simultaneïtzació del text en català. En tot això feia temps que treballava i en tots els aspectes havia aconseguit avenços importants. El naixement del GREPP TEATRE s'ha d'entendre des de la perspectiva d'una escola de futur i com la llavor necessària que calia sembrar per garantir la continuïtat de les representacions de la Passió. A aquesta mateixa línia respongué la creació del GREPP BRUIXOTS que, el passat estiu, omplí de foc i de gresca la nit màgica de Sant Joan i la més atabalada de l'Aquelarre. No fou un president personalista sinó un moderador obert i una frontera de diàleg que mirà sempre de trobar l'equilibri entre la vella guàrdia i les noves generacions.

I amb aquesta constatació torno als seus darrers **Pastorets**. Fou l'únic de la seva generació -allò que en deia la vella guàrdia- que hi intervingué perquè la resta era saba nova, actors joves i promocions de futur, els únics que poden garantir, si s'ho proposen, la continuïtat i, si cal, la reconversió de les representacions de la Passió. Hi féu, com he dit, un paper poc vistós, però era una de les ànimes que bategaven amb més força darrere del muntatge. Havia insistit per recuperar el text d'uns pastorets, **En Picarol i l'Esquellot**, que, temps era temps, s'havien representat manta vegades a Cervera. Uns pastorets amanits pel detall d'unes coples populars -les conegudes garrofes- que passen revista humorística i crítica als esdeveniments de l'any a Cervera. Ell mateix va escriure el text de les garrofes i la seva presència als assaigs era una crossa de seguretat per a un equip jove entestat a recuperar uns vells "pastorets" i representar-los amb la màxima dignitat possible. La lliçó moral que exercia era una politja per a l'entusiasme del seu fill, Xavier Porredon, que s'estrenà amb un excel.lent com a director teatral, mentre armava, amb la força que el

caracteritza, el paper de Llucifer. Al seu costat, i en un equilibri interpretatiu que és difícil d'aconseguir en els grups d'aficionats, caldria citar la resta dels actors: Ramon Brescó, Joan Ninot, Carme Vélez, Mercè Regí, Josep Ma. Comas, Jaume Carbonell, Joan R. Piqué, Josep M. Eroles i tots els altres. S'hauria també d'emfasitzar l'encert d'aquest nou fixatge, Daniel Vila, responsable de la coreografia, el maquillatge, el disseny del vestuari i la recerca musical. I seria injust, d'altra banda, no parlar d'un treball que fou d'equip i que es concretà en dues representacions presidides per l'encert i la dignitat.

Avui, però, les circumstàncies obliguen a fixar-se en la humilitat del pastor Nalic, a retre-li l'homenatge que cal i a lamentar, una vegada més, que la mort sigui tan injusta. Cervera se'n ressentirà del buit que deixa Joan Porredon. Sobretot perquè, més enllà d'unes virtuts familiars que porto ben impreses a l'ànima, fou un ciutadà exemplar, dels que no s'arruguen davant de les responsabilitats, dels que sempre són a punt per al cop de mà que fa falta i, en definitiva, un dels qui ha col.laborat més eficaçment, des del treball i el silenci, a la construcció d'aquesta consciència cultural de la qual Cervera pot presumir amb legítim orgull.

Isidor Cònsul